

[Ole Olsen]

ikke slippe for nogle kritiske bemærkninger om nogle detaljer i loven.

I § 7, stk. 3, i lovforslag nr. L 15 er det bestemt, at et nyt parti kan opstille til Europa-Parlamentet, såfremt det kan samle underskrifter fra mindst 2 pct. af de ved sidst afholdte folketingsvalg afgivne gyldige stemmer.

Denne bestemmelse svarer til, hvad der skal til af stemmer overhovedet for at blive repræsenteret i folketinget.

Man kunne måske rent formelt sige, at så er der ligestilling mellem de i folketinget repræsenterede partier og nye partier, der ønsker at opstille til Europa-Parlamentet, og det var jo det, hr. Erik Holst faktisk sagde heroppefra.

Denne betragtning er imidlertid yderst overfladisk. Enhver, der overhovedet har været med til at indsamle underskrifter til anmeldelse af et nyt parti, ved, at det er langt sværere at skaffe underskrifter, end det er at samle vælgere på valgdagen. Der er jo ingen grund til at forsøge at stikke under stolen, at det, denne bestemmelse drejer sig om, er Folkebevægelsen mod EF. Denne bevægelse er i henhold til sit idégrundlag ikke noget dansk parti, der søger valg til det danske folketing, det har man udelukket sig selv fra. EF-tilhængerpartierne synes at være skræmt fra vid og sans ved tanken om, at denne bevægelse skulle stille op. Man forstår dem sådan set godt. Alle opinionsundersøgelser peger på, at det flertal, tilhængerpartierne kunne mønstre ved folkeafstemningen den 2. oktober 1972, nu er forvandlet til et temmelig jammerligt mindretal. Tanken om, at EF-modstanderne under en eller anden form skulle stå sammen mod tilhængerne ved et valg, forekommer dem vel uhyggelig.

Vi plejer normalt roligt at kunne regne fremskridtspartiet som et ja-parti, et EF-parti. Det parti har åbenbart formået at kue sine EF-modstandere, på trods af at et flertal af dets vælgere er modstandere. Jeg er på den baggrund naturligvis yderst glad for den holdning, fremskridtspartiet heroppefra udtalte om det demokratiske i valgene, at man ikke ville gå med til denne 2 pct. grænse. Noget tilsvarende skal selvfølgelig gælde hr. Erhard Jakobsen.

De borgerlige partier med disse undtagelser så tilsyneladende helst, at det overhovedet kun var de i folketinget repræsenterede

partier, der måtte stille op. Hvis denne udemokratiske manøvre ikke skulle kunne lykkes for dem, kunne man sætte antallet af underskrifter så højt som svarende til det antal stemmer, der skulle til til at vælge et mandat til Europa-Parlamentet. De håber naturligvis på herved at umuliggøre, at Folkebevægelsen mod EF stiller op.

Vi er ganske klar over, at regeringens forslag er et kompromis. Vi skal naturligvis på den ene side rose regeringen for ikke at følge de borgerlige partiers gennemført udemokratiske intentioner. På den anden side skal den også lastes for ikke at tage den demokratiske konsekvens at undlade at lægge hindringer i vejen for Folkebevægelsen mod EF og eventuelle andre organisationer, der kunne ønske at opstille til valg til Europa-Parlamentet.

Regeringen skal have endnu en bebrejdelse med på vejen fra min side. Det drejer sig om, at man vælger at anvende den Sainte-Laguëske metode ved fordeling af mandaterne i stedet for den metode, vi ved folketingsvalgene anvender til at fordele mandaterne mellem partierne. Denne forskel er ikke uden betydning. Anvender man stemmetallene ved det sidste folketingsvalg – en sådan beregning er refereret i minavisen – skulle SF, DKP og så vidt jeg erindrer det radikale venstre få hver sit mandat, men efter den valgmetode, der er foreslået, vil alle disse tre mandater tilfalde de store partier. Det er jo også nok, hvad der tilsigtes med dette udemokratiske forslag til valglov.

Så er der kommet nogle bemærkninger heroppefra om, at det var da noget mærkeligt noget, hvis man fik sådan en gruppe modstandere ned at sidde i Europa-Parlamentet, hvad i alverden skulle de kunne enes om dernede? Disse udtalelser er selvfølgelig et forsøg på at lægge hindringer i vejen for folkebevægelsen og andre partier, der er imod det direkte valg, som er imod EF, men tanken om, at de skulle sidde der, er vel naturlig. Hvad skulle de gøre dernede? Ja, de skulle da selvfølgelig forsøge at hindre fortsat delegering af nye beføjelser til EF; det kunne man vel arbejde for i Europa-Parlamentet. Man kan blot tænke på, hvad der egentlig sker i USA. Der findes da grupper i det amerikanske senat, som af al kraft arbejder for at lægge myndighed ud til enkeltstaterne. Det ville vel være naturligt for EF-modstandere, hvis loven bliver gennem-